THE SHEPHERD OF ISRAEL

Subscription Price
50 Cents a Year.

JOSEPH HOFFMAN COHN, Editor

VOL. XXII, No. 8
APRIL, 1940

DEBUNKING AN ANCIENT PREJUDICE

By Prof. SOLOMON BIRNBAUM

Proving that the sign of the Cross or the Tselem was prefigured in the Old Testament and is part of the ceremonial of the Jewish Synagogue.

Before we proceed let me hasten to explain that this is not a scheme to persuade Jews to throw away their own religion and instead bow down to the Tselem. The Cross is not an idol to be worshipped, nor a luck charm to be carried around, but merely the sign of the Messiah; and as such, as is known to all, it is the symbol of faith, hope, and love; of kindness, compassion and sacrifice. Let us therefore for a moment forget, if we can, the tragedies which have been inflicted upon us, mistakenly, in its name, and remind ourselves instead of the mercies and deliverances that have come our way by the hand of God, whenever its presence in our history appeared.

Immediately, however, we hear the mention of the Cross, the specter of fear and dislike rises before our minds. We have come to regard it as something alien and hostile Jews and Judaism and which we from childhood have been taught to avoid and to scorn.

The reason for our dislike of it is not far to seek. We point to the Gentiles. Their fondness for the symbol of the cross, and their fondess for hunting and tormenting us Jews seems to go hand in hand. And we argue: Because they believe in that sign therefore they delight in tormenting us. Consequently it must be, we suppose, at the root of all our troubles, and therefore we Jews out of loyalty to our people must have nothing to do with it. But yet we ourselves, though unconsciously, have from time immemorial accorded it high honor. This is nothing surprising. We the children of our Fathers and of the Prophets—it is impossible that we should have gone to such lengths in the denial of our origin, as to utterly despise that which God has honored. Prophecy is written in our being, and we cannot root it out. There were prophets in Israel, even when they were unwilling to obey the spirit of prophecy. In the world that God has created, the spirit of God broods, even though there be darkness upon the face of the deep. And, moreover, we cannot deny that the cross has actually become the symbol of love and healing to multitudes in this world of unspeakable hatred and warfare.

Now what is actually the meaning of the word Tselem? The answer is found in the Bible itself. In the book of Genesis, chapter 1, verse 26, we are informed that man was created in the Tselem (image) of God. Man, that is, is not himself the Image, but he is merely created in the Tselem, which is in God, and which is the pattern of man. Strange, is it not, that the Bible should teach that God has a Tselem! But it actually does. According to the Scriptures, the Tselem is that part within the Godhead which is visible to the human eye and which at times has been revealed to man. True, some of our Jewish rabbis and leaders are horrified at such an idea. To them this is nothing short of blasphemy. But we may safely leave it to the Bible to decide which is of God and which is blasphemy.

We might therefore properly conclude that whenever mention is made of "the Tselem" without further qualifications it stands for nothing else but the Tselem Elohim, or the image of God; as when we say "Lord" without further qualifying that word, we in like manner address no one but Him who made the heavens and the earth.

Tselem therefore is a sacred word. It belongs to the holy vocabulary symbolizing heavenly realities and deep mysteries of the Godhead.

IN THE DOORWAY OF JEWISH HOMES

As in the first chapter of the Bible so in a number of other places in the Scriptures, the symbol of the Messiah is foreshadowed and typified and accorded a place of great honor. And whenever its form appears it radiates holy compassion, forgiveness and succor for all that are in need. Moreover, because of His peculiar love for His people, God as it were took them by the hands, as a father guides the hands of His little children, and taught them to trace it in their homes and in their hearts upon the occasions of their tenderest memorials.

In the chapter of the Redemption of Israel from Egypt, Exod. 12:22, God said: "And ye shall take a bundle of hyssop and dip it in the blood that is in the bason and strike the lintel and the two side posts with the blood that is in the bason"....

Let us for a moment visualize this picture: The blood upon the lintel above, and the blood on the right side, and the blood on the left side of the door. . . .

It is as if Jesus Himself had come down and had taken His place in the doorway of the House of Israel in Egypt—in the same position as He hung upon the cross with His arms outstretched—There we see exactly the same picture: The spot where the sacred head, made bloody by the crown of thorns, touched the lintel of the door, there is one bloody stain; where His right hand, pierced through by the cruel nail, touched the right door post, there another bloody stain; and again, where His left hand touched the left door post, another bloody stain....And it is as if He Himself was verily standing there guarding Israel against the angel of death, interposing His own body in the doorway and stretching out protecting arms against the avenger and saying: "No, no, you cannot enter here, I put my seal and my signature upon this home—my own blood—I have bought them, they are mine!" And the angel of death threfore must needs pass by—as it is written —"When I shall see the blood I shall pass over them." (Exod. 12:13).

That is indeed why the feast we are celebrating at present is called: **The Passover.**

ANOTHER PICTURE

Upon a hill in the "Great and Terrible Wilderness," amid a scene of furious battle that picture once more appeared. And again it was constructed not of wood or stone but of the body and arms of God's beloved and faithful servant.

A desperate battle was in progress in the valley between Israel and their treacherous enemy, Amalek. The two adversaries seemed equally matched in numbers, equal in valor, and in the consciousness that this battle in the valley was deciding their history for all the future. Indeed there was no future for Israel, defeated in the wilderness, by such an enemy as Amalek!

But there upon the hill in view of the battlefield appeared the sign of the Messiah; and that sent new courage and new strength into the weary bodies of the embattled soldiers of Israel; enabling them to fight on till they finally succeeded in defeating their cruel adversary. It was Moses, their leader, who stood upon the hill in view of all with his arms outstretched, one to the right, one to the left, in the form of a cross, praying for his people. The Scriptures mysteriously hint upon the fact, that it was not merely the prayer, but the position of the arms of Moses, which was potent before God and in the sight of men. Thus when his arms became weak and sank down, Amalek prevailed, when they were lifted up Israel prevailed. Therefore Aaron and Hur came to his side and upheld them so that they remained outstretched till the battle was ended. Exod 17:12

THE MARK UPON THE FOREHEAD

This mysterious symbol therefore according to the Scriptures, had saving significance. We have a further instance of it in the Book of the Prophet Ezekiel,

Published Monthly, except bi-monthly during July and August by the American Board of Missions to the Jews, 27 Throop Ave., Brooklyn, N. Y.
Entered as Second Class Matter April 4, 1922, at the Pst Office, Brooklyn, N. Y., under the Act of March 3, 1879. Accepted for mailing at special rate of postage provided for in section 1103, act of October 3, 1917. Authorized December 30, 1937.

There it is spoken of as the "mark" upon the foreheads of those who are on God's side, who are appointed unto life, and who are to escape the stroke of judgment. The story, as found in the 9th chapter of that book, is as follows:

> "And the Lord said (to one of the angels) 'Go through the midst of that city (Jerusalem and set a mark upon the foreheads of the men that sigh and that cry for all the abominations that be done in the midst thereof.' And (to other angels) he said...... Go through the city after him and smite, let not your eye spare whether young or old, man or woman, but come not near any man upon whom is the mark......"

The Hebrew word for "mark" is Tauv, which is the name of the last letter of the Hebrew alphabet. What kind of mark was it? What was its shape? The ancient form of this letter shows that it was in the shape of the cross! (see any table of alphabets where the letters of the different languages at the different periods are compared) Thus as in the story of the Exodus, so here, this sign is represented as the safeguard and protection of the Chosen People. The prophet namely tells us that those who were possessed of that mark were safe from destruction.

IN THE JEWISH FEASTS AND FASTS

Not only in the Bible but also in some of the solemn occasions of Jewish life, since the days of the Bible, we also see the symbol of the Messiah.

On the feast of Tabernacles the Lulav or the Palm Branch forms an important feature in its celebrations. Though the Palm Branch itself is mentioned in the Bible—yet the ceremonies connected with it and practiced to this day are merely according to tradition.

And this is what is done with the Lulav: At Prayer, before the sacred ark containing the scroll of the Law, it is waved first to the right, then to the left, then it is lifted up and waved upward, and finally it is lowered and waved again —through all these acts tracing and describing the figure of the cross.

EVEN ON THE DAY OF ATONEMENT

And this is very remarkable and surprising. We read about it in the Jewish Prayer Book for the Yom Kippur or the Day of Atonement service. At the climax of that service, just before Ne'elah, the most solemn moment in the day's devotions, the High priest, we are informed, while sprinkling the blood upon the mercy seat "particularly endeavored" to sprinkle the blood not upward nor downward but in the manner of a "Matzlif."

This strange word "Matzlif" does not occur anywhere in Rabbinical literature, except in this solitary place in the prayer book, and seems to have been specially coined for this occasion. What does it mean? The word as it stands is actually meaningless. "Matzlif" with the "f" as the final letter is unknown in the Hebrew language, but that "f" was substituted for another letter, the letter "v": the original form of the word being "Matzliv," instead of "Matzlif." Having thus restored the word to its original form, it is easy to guess where it comes from. It is derived from the Hebrew nominal root Tslov which means "cross." Thus the High priest in the Temple in the act of sprinkling the blood for the atonement of the people was "particulary anxious" to trace with the blood of the sacrifice the figure of the cross upon the mercy seat!

The reason for the change of "Matzlif" from "Matzliv" can easily be imagined: If the original form of a word had been retained, it was feared that many of the orthodox worshippers might have penetrated into the real import of the meaning of the word and might have been drawn away to the cross of Jesus Christ. In order to prevent such a calamity this change in the final letter was affected!

But why try to deceive oneself? Why treat God as an enemy? We cannot run away from God, and it is foolish to try to do so. Because running away from God means running away from life, from healing, from salvation. If indeed it is God pointing to the Messiah, why not go to Him and receive Him? Are we afraid of the One whom our Father in Heaven sent to bless us? Maybe this is verily God's finger showing to us the way we should go—directing our path to Him Who was wounded for our transgressions, crushed through our iniquities — and through whose stripes we are healed. — Isaiah 53.

Thus, the cross has been brought before our attention many times and in many forms in the course of our history; no doubt for the reason that when some day we shall come face to face with the Lord Jesus we should recognize Him and obtain salvation through His name: the cross and His wounds being the chief marks of His Messiahship. As it is written in the prophet Zechariah 12:10, "I will pour upon the house of David, and upon the inhabitants of Jerusalem, the spirit of grace and supplication and they shall look unto me whom they have pierced, and they shall mourn for him as one mourneth for the only son."

Then shall we rejoice in Him whose sign has been beckoning to us all those years! His sign shall become our sign. It will be to us the sign of love and of mercy and of eternal victory!

And then also we shall be able to echo the boundless joy and enthusiasm of a fellow Jew of ours, Paul by name, when he wrote: God forbid that I should glory save in the cross of our Lord Jesus Christ! Gal. 6:14. The cross is also the place of reconciliation through which peace is preached to all men, whether Jew or Gentile.

Let us accept Jesus and Him crucified as a sacrifice upon the Cross of Calvary. He is the only name and His is the only Korban which is given to man whereby we must be saved.

AMERICAN BOARD OF MISSIONS TO THE JEWS, Inc.

Original work established by Leopold Cohn in 1894

HEADQUARTERS BETH SAR SHALOM
Throop Avenue and Walton Street
Brooklyn, N. Y.

WHERE YOU MAY OBTAIN THE SHEPHERD OF ISRAEL

— MISSION STATIONS —

UNITED STATES. New York: Headquarters Building, 27 Throop Ave., Brooklyn. **Philadelphia:** 717 Walnut Street, Harry J, Burgen. **Buffalo, N. Y.:** Hinson Memorial Chapel, 206 N. Park Avenue, Rev. A. B. Machlin. **Pittsburgh:** 1603 Centre Avenue, Rev. John Solomon. **Columbus, Ohio:** Rev. Oscar Wago, 712 So. Hague Avenue. **Des Moines, Ia..** Rev. Emil D. Gruen, 501 College Avenue, **Los Angeles, Calif.:** 2005 Brooklyn Ave., Rev. Elias Zimmerman. **Seattle, Wash.:** Rev. Herbert H. Amster, 5105 Arcade Building.

ABROAD: Jerusalem, Palestine. Rev. Frank L. Boothby, Gospel Gate Room, Russian Compound. **Paris, France:** Rev .Andre Frankel, 123 Avenue du Maine. **Belgium:** Pastor Otto Samuel, Brussels. 7 Rue de Moniteur, **Vienna, Germany:** Mr. Emanuel Lichtenstein, 16 Seegasse, **Sydney, Australia:** Rev. Geo. E. Ardill, 145 Commonweath Street.

TRACTS FOR OUR READERS

If you are seeking the truth, and have difficulties in understanding such questions as the Trinity, the virgin birth of the Lord Jesus Christ, and many other such questions, we have prepared a comprehensive series of tracts, that every Jew may read and easily understand. The list of tracts is as follows with price against each tract:—

Behold a Virgin (Yiddish-English parallel) ...	$.05
To Both the Houses of Israel (Yiddish-English parallel)	.05
Cain and Abel (Yiddish-English parallel)	.05
The Dialogue (Yiddish-English parallel)	.05
What is His Name? (Yiddish–English parallel)	.05
The Voice that Crieth (Yiddish-English parallel)	.05
The Messiah Shall Be Cut Off (Yiddish only)..	.05
The Holy Days (Yiddish only)	.05
I Daniel Understood by Books (English only).	.05
What is a Christian? (English or Yiddish) ..	.02
Was Abraham a Jew? (English or Yiddish) ..	.02
Son, Remember (English or Yiddish)	.02
How Many Times Have You Been Born? (English or Yiddish)	.02
Do Christians Worship Three Gods? (English or Yiddish)	.05
Don't Go to Jerusalem (English only)	.02
A Modern Jew Looks at Jesus (English only)	.01
Doctoring a Doctor (English only)	.02
An Open Letter to a Rabbi (English only) ...	.05
Thirty-Three Prophecies Fulfilled in One Day (English only)	.05
An Astonishing Yom Kippur Prayer (English only)	.05

If you cannot afford to pay the price marked for any tract that you wish, just say so in your letter and we will send it to you without cost.

AMERICAN BOARD OF MISSIONS TO THE JEWS, INC.
27 Throop Avenue B'klyn, N. Y.

וואלט דארט געשטאנען ביים איינגאנג פון אידי־שען הויז עס צו באשיצן געגען דעם מלאך המשחית, איינשטעלענדיג זיין אייגענעם גוף און אויסשטרעקענדיג זיינע הענד, צוריק צוהאלטען דעם קלאפ פון דעם שווערד זאגענדיג; "ניין, דא קאנסטו נישט אריין קומען, דו קאנסט זיי נישט אנריהרען, איך האב דא געלעגט מיין זיגעל אויף דיזען הויז — מיין אייגען בלוט. איך האב זיי געקויפט, זיי געהערען צו מיר." און יענער מלאך המשחית האט געמוזט פארביי געהן, אזוי ווי עס הייסט; "וראיתי את הדם ופתחתי עליהם", ווען איך וועל זעהן דאס בלוט וועל איך זיי פאראיבער געהן. דערפאר רופען מיר דעם יום טוב "פסח", וואס מיינט "פאראיבערגעהן".

נאך א בילד

אין שמות י"ז, אויף זייער וואנדער־רייזע פון מצרים, ארומגערינגעלט פון די געפאהרען פון דער גרויסער און שרעקליכער מדבר, שטעלט זיך פאר אן אנדער בילד פון סימבאל פאר די אויגען פון דעם ערלעזטען פאלק ישראל. א בילד, נישט געמאכט פון האלץ און שטיין זאנדערן פארגעשטעלט אין קערפער גופא פון גאטס טרייען דיענער משה רבנו.

א שרעקליכע מלחמה איז פארגעגאנגען צווישען ישראל און עמלק אונטען אין טהאל. די צוויי געגנער האבען געשיינט צו זיין גלייך אין שטארקייט, גלייך אין מוטה, און גלייך אין דער געוויסהייט, אז דיזע מלחמה וועט ענטשיידען זייער געשיכטע אין דער גאנצער צוקונפט. דארט וואלט לחלוטין קיין צוקונפט געוועזן פאר ישראל ווען זיי וואלטען באזיעגט געווארען פון אזא שרעקליכען שונא ווי עמלק! אבער דארט אויבען אויפ'ן בארג וואו אלע האבען עס געקאנט זעהן איז פאר זיי ערשיענען דער סימבאל פון משיח און דאס האט די אידישע קעמפפער אזוי געשטארקט און ערמוטהיגט, אז זיי האבען נישט אויפגעהערט צו קעמפפען ביז זיי האבען דעם שונא לגמרי מנצח געווען.

לויט ווי מיר לעזען דארט, איז משה געשטאנען אויפ'ן בארג מיט זיינע הענד אויסגעשטרעקט איינע צו רעכטס און איינע צו לינקס, פונקט אין געשטאלט פון א קרייץ, אזוי, אז ווען משה האט אויפגעהאלטען די הענד האט ישראל געזיעגט, און ווען משה'ס הענד זענען שוואך געווארען און האבען זיך ארונטער געלאזט, האט עמלק געזיעגט. (שמות י"ז, 8־13) אבער אהרן און חור זענען געשטאנען ביי איהם און האבען איהם זיינע הענד אונטערגעלעהנט, אז זיי זאלען נישט שוואך ארונטער הענגען.

אט דא פרעגט זיך; וואס האט געגעבען כח צו ישראל, אז זיי זאלען האבען אזא נצחון איבער זייער שטארקען שונא? עס איז געוועזן נור דאס צייכען פון משיח, ווען משה האט אויפגעהויבען זיינע הענד אזוי ווי עס הייסט: "והיה ידיו אמונה עד בא השמש". ד"ה, משה'ס הענד זיינען געוועזן מיט אמונה. און יענער וואונדערבארער צייכען איז געבליבען עד היום הזה מעכטיג און גוואלטיג אין זיעג און אין שלום דא אויף דער וועלט און דארט אין עולם הבא, פאר אלע וואס גלויבען אין איהם.

דאס צייכען אויפ'ן שטערן

אין יחזקאל הנביא האבען מיר נאך אן אינטע־רעסאנטען סימבאל פון משיח. דארט איז עס אונז פארגעשטעלט אלס א צייכען אויפ'ן שטערן פון יענע מענשען וואס זיינען טריי צו גאט און זיינען באשטימט צום לעבען, און דורך יענעם צייכען ניצול צו ווערען פון חרון אף ד', פון טויט ר"ל.

די געשיכטע דארט איז ווי פאלגט: גאט זאגט צו איין מלאך "געה אין דער שטאדט ירושלים און לעג ארויף א צייכען אויף די שטערן פון די מענשען וואס זיפצען און קלאגען איבער אלע אומווירדיגקייטען וואס ווערט דארט בעגאנגען". און צו די אנדערע מלאכים זאגט גאט ווייטער, "געהט דורך דער שטאדט נאך דעם ערשטען מלאך, און הרג'עט אהן רחמנות, אלט און יונג, קליינע קינדער און פרויען . . . אבער קומט נישט נאהענט צו איר־גענד וועלכען מענש וואס האט אט דעם צייכען אויף דעם שטערן. (יחזקאל ט, 4־6)

דאס הייסט, אז דער וואס האט געהאט יענעם צייכען אויפ'ן שטערן איז געוועזן באשיצט פון מלאך'ס שווערד און איז געוועזן פריי. און דער וואס האט נישט געהאט דעם צייכען אויפ'ן שטערן דער איז פארטיליגט געווארען. און אצינד זעהט דאס מערקווירדיגע דרין, דאס העברעאי'שע ווארט פאר צייכען איז "תו" ד"ה, די ת, אדער דאס לעצטע אות פון אידישען א, ב. אין דעם גאר אל־טען פארם ווי מ'האט דעם א, ב. געשריבען אין יחזקאל'ס צייטען האט די "ת" אויסגעזעהען פונקט אזוי ווי א קרייץ. אלזא זעהען מיר, פונקט ווי אין דער געשעכטע פון יציאת מצרים אזוי אויך דא, אז דער "שתי וערב" איז א שוץ און אי א שמירה פאר די וואס שטעהען אונטער דיזען צייכען, זיי זיינען אלע באשיצט פון פארניכטונג.

מנהגים און ימים טובים

נישט נור אין תנ"ך זעלבסט איז דער "שתי וערב" אזא אפטער גאסט ביי אונז אידען, נייערט אויך אין מאנכע מנהגים פון אידישען לעבען געפינען מיר שפורען פון איהם. למשל אום סוכות, אין דעם "זמן שמחתינו־יום טוב, נעמט מען א לולב און מ'טרעסעט איהם. דער לולב איז טאקע ער־וועהנט אין דער תורה אבער דאס שאקלען מיט'ן לולב איז נישט לויט'ן דין פון דער תורה נייערט עס איז מדרבנן. און דאס איז נישט עפעס אזוי גלאט א שאקלען נייערט מ'שאקעלט ערשט דריי מאל צו דער רעכטער האנד און דריי מאל צו דער לינקער האנד, דריי מאל ארויף און דריי מאל אראב. אין די שוהלען זיינען טאקע נישט פאראנען קיינע קרייצען, ווייל דאס זיינען דאך שוהלען וואו דער קרייץ איז איגנארירט, אבער איהר זעהט דאך . . . איז דאס לולב שאקלען אפשר נישט אין פארם פון א שתי וערב? דערפון זעהן מיר, אז אויך צווישען די ווענט פון די שיהלען איז דער סימבאל פאראנען.

ביי דער עבודה אום יום כפור

נאך מעהר ערשטוינענט איז עס, וואס מיר האבען אט דעם סימבאל אין דעם הייליגסטען טאג פון יאהר אום יום כפור. דאן פאר נעולה זאגען מיר איז דער "עבודה", "לא היה מתכון להזות לא למעלה ולא למטה אלא כמצליף". דאס הייסט, דער כהן האט נישט געמיינט צו שפרענגען דאס בלוט, נישט ארויף, נישט אראב, נייערט כמצליף. דאס ווארט "מצליף" קומט נישט פאר אין קיין אנדער ארט אין דער אידישער ליטעראטור. מיר קאנען עס אבער זעהר לייכט ערקלערען אויף פאלגענדען אופן: מצליף מיט א "ף" האט טאקע גאר קיין בעדייטונג, און אם אנפאנג האט אפנים געמוזט שטעהן "מצליב" מיט א "ב", און דאס האט שוין דוקא א גרויסע בעדייטונג, עס קומט פון ווארט "צלב", וואס מיינט א קרייץ. האבען אבער די שונאי המשיח מורא געהאט, אז דאדורך וועלען מאנכע אידען צו־געצויגען ווערען צו דעם געקרייציגטען משיח און וועלען אין איהם גלויבען, האבען זיי געטהון גאר א קלייניגקייט, זיי האבען געענדערט די "ף" אין במצליף אויף א "ב", ווייל "ף" און "ב" מתחלפין די "ף" און "ב" וועקסלען זיך אום. און אזוי נאך וועלען אידען במילא נישט פארשטעהן וואס זיי זאגען.

אבער זיך זעלבסט אויסנארען איז דאך קיין תכלית, דער מצליב אום סאמע יו"כ איז דאך פארט א רמז אויפ'ן משיח וואס איז געשטארבען פאר אונז אלע אויפ'ן צלב. דערפאר איז עס זעהר שכל־דיג זיך אט דא אבצושטעלען און בעטראכטען דעם ריינעם אמת פון גאנצען ענין. פיעלייכט האט גאט אונז דא געציינט מיט'ן פינגער, אז מיר זאלען גלויבען אין דעם אמת און עמפפאנגען פארגעבונג און היילונג דורכ'ן משיח. אזוי ווי עס הייסט אין ישעיה נ"ג: "והוא מחלל מפשעינו מדכא מעונותינו מוסר שלמנו עליו ובחבורתו נרפא לנו". ד"ה, דער משיח איז פארוואונדעט געווארען פאר אונזערע זינד . . . און דורך זיינע וואונדען זיינען מיר געהיילט געווארען.

דער "צלב" איז אפנים אזוי אפט פארגעקומען פאר אונזערע אויגען כדי ווען ישראל וועט באחרית הימים "ישוע" זעהן צוריק קומען אלס מלך המשיח, זאלען זיי איהם דערקענען אן די וואונדען וואס ער וועט נאך האבען און מיר זאלען דורך אים געהאלפען ווערען אזוי ווי עס הייסט אין זכריה י"ב, 10. זאגט גאט: "איך וועל אויסגיסען אויפ'ן הויז פון דוד און איבער די איינוואוינער פון ירושלים דער גייסט פון חן און געבעט און זיי וועלען אויף מיר קוקען צו וועם זיי האבען צושטאכען און זיי וועלען קלאגען איבער איהם ווי מ'קלאגט איבער איין איינציגען זאהן".

אט דאמאלס, וועלען אידען איהם אויפהערען צו האסען, נייערט אננעמען אלס זייער איינציגען משיח, און וועלען איהם הארציג ווילקאמען מיט'ן "ברוך הבא בשם ד'".

ווּאו איהר קאנט בעקאמען דעם רעה ישראל

אין יונייטעד סטייטס: ברוקלין, נ. י. בית ישר שלום, 27 טרופ עוו. פילאדעלפיא, פא. מר. הארי בוירגען, 717 וואלנאט סט. באפלוי, נ. י. 206 נארטה פארק עוו., רעוו. א. ב. מאכלין. פיטסבורג, פא., 1603 סענטער עוו., רעוו. דזשאן סאלאמאן. קאלאמבוס, אהייא, 712 ס. העיג עוו., רעוו. אסקאר וועגא, דעמאין, אייאווא, 501 קאלעדזש עוו., רעוו. עמיל ד. גרוען. לאס ענגעלעס, קאליפ., 2005 ברוקלין עוו., רעוו. עליאס ציממערמאן. סיאטל, וואש. 5105 ארקאדע בילדונג, רעוו. הערבערט ה. אמסטער.

אויף יענער זייט: ירושלים, פאלעסטינע, גאספל גיום, רוסישער קאמפאונד, רעוו. פרענק בוטהבי. פאריז, פראנקר, 123 עוועניו דו מעין, רעוו. אנדרע פראנקל. בעלגיאום, 7 דע מאניטעיר סטריט, פאסטאר אטא סעמועל. וויען, דייטשלאנד. 16 זעע גאסע, מר. עמאנועל ליכטענשטיין. סידני אסטראליען, 145 קא־מאנוועלט סטריט, רעוו. ג. ע. ארדיל.

THE SHEPHERD OF ISRAEL

PUBLISHED MONTHLY TO GIVE ISRAEL A KNOWLEDGE OF THE TRUE SHEPHERD, THE MESSIAH

רועה ישראל

א מאנאטליך בלאט צו ערקלעהרען צו ישראל דעם אמת'דיגען משיח

Subscription Price
50 Cents a Year.

JOSEPH HOFFMAN COHN, Editor

VOL. XXII, No. 8
APRIL, 1940

דער שתי וערב

דער סימבאל פון משיח

פון פראפעסאר ס. בירנבאום.

מאנכע פון אונז אידען האבען נאך נישט פארגעסען ווי מיר האבען בעטראכט דעם צלם. מיר האבען דרויף געקוקט ווי אויף א פיינד, פרעמד צו אידען און אידענטום. מיר זיינען פון קינדווייז אן געווען געלערענט עם אויסצומיידען און צו האסען. ווען מאנכע קינדער אין חדר האבען אונז געוואלט שטארק ערגערען, האבען זיי אנגעשמירט א קרייץ אויף אונזער טיש אדער זיי האבען איבערגעקרייצט אונזער שרייב־פען איבערן פענסל און דאס האט אונז שרעקליך בייז געמאכט.

אבער פארוואס — פרעגט זיך — האבען מיר דאס אזוי שטארק געהאסט ? אלס ענטפער, ווייזען מיר אן צו די גוים. בכן, זייער ליעבשאפט דערצו און זייער ליעבשאפט אונז אידען צו פארפאלגען איז תמיד געגאנגען האנד־אין־האנד, זיינען מיר צום ענטשלוס געקומען, אז דער סימבאל וואס זיי האבען אזוי ליעב, הייסט זיי פארפאלגען אידען און אונז אנטהון כל'ערליי צרות. און כדי די גוים זאלען נישט פארשטיין, אז מיר מיינען דעם קרייץ האבען מיר עס גערופען "צלם". אבער א שטימע ווי א בת קול לאזט זיך הערען פון הימעל זאגענדיג: זייט נישט מחלל דעם סימבאל, ווייל ער איז מן

אמת, די גוים האבען טאקע דעם סימבאלישען ציי-כען מטמא געווען מיט דעם וואס זיי האבען גע'הרג'עט און געשלאגען אידען אין יענעם נאמען וואס סימבאליזירט "ליעבע און רחמנות". אבער קאן מען דען צוליעב א גנב, א מערדער, וואס געהט מיט א ליכט אין האנד גנב'ענען און מארדען, דערפאר מעהר קיין ליכט געברויכען צו לערנען גאטס תורה! אדער ווייל א סאדיסטישער כלב שטעכט און פארוואונדעט אידען. שוין דערפאר קיין מעסער געברויכען אבצושניידען א שטיקעל ברויד מחיה צו זיין א הונגעריגען מענש ? נור וואסזשע דען ? גוי בלייבט גוי, און כלב בלייבט כלב, אבער דער שתי וערב גופא וועט בלייבען לדור דורות דאס סימבאל פון ליעבע און רחמנות ווייל דער הייליגער משיח האט דרויף אויסגעהויכט זיין לעבען פאר אלע אונזערע זינד.

השמים . . . דערפאר, נישט ווילענדיג און נישט וויסענדיג ניבט מען טאקע דעם סימבאל גרויס כבוד, ווייל עס פארנעמט א בכבוד'דיג ארט אין תנ"ך.

וואס מיינט אייגענטליך דאסווארט צלם ? מיר געפינען דעם ענטפער אין דער ביבעל. מיר לעזען אין בראשית א, 26: גאט זאגט "נעשה אדם בצלמנו כדמתנו", ד"ה, גאט האט געמאכט דעם מענש אין זיין צלם, אדער אין זיין בילד. דער מענש זאגט אונז דער פסוק — איז נישט דער צלם גופא נייערט ער איז בעשאפען אין צלם אלהים. וואס איז דער מוסטער פון מענשען. איז עס נישט מערקווירדיג — ליעבער לעזער — אז אין תנ"ך זאל מען לעזען אז ס'איז פאראן א צלם אלהים. עס מעג טאקע זיין מערקווירדיג, ס'איז אבער א טהאטזאך. לויט דער הייליגער שריפט איז דער צלם פאר אונז פארגעשטעלט אלס דיזער טייל אין דער גאטהייט וואס דאס מענשליכע אויג קאן זעהען און משיג זיין און וועלכעס איז פילע מאל אפענבארט געווארען צו דער מענשהייט. ווען גאט ב"ה האט זיך געוואלט אפענבארען צו מענשען איז ער ערשינען אין פארם פון א מענשען וואס איז געשאפען אין צלם אלהים.

פיעלע פון אונזערע רבנים שרעקען זיך נאטירליך פאר אזא מאדנעם געדאנק. צו זיי איז עס פשוט א חלול השם. אבער דאס געפינט מען דאך אין תנ"ך און מיר קאנען עס איבערלאזען צום דבר ד' צו ענטשיידען אויב עס איז יא א חלול ד' ציי נישט. מיר מעגען דערפאר ציהען דעם באשלוס אז ווען מ'רעדט אוים דאס ווארט "צלם" אהן ווייטערע ערקלערונגען, מיינט מען דערמיט דעם "צלם אלהים" גראדע אזוי ווי ווען מ'זאגט "האדר", מיינט מען טאקע איהם וואס האט געשאפען הימעל און ערד, אדער ווען מ'זאגט "השם", מיינט מען דעם גאט פון אברהם יצחק ויעקב, דעם אידישען גאט. "צלם" איז דערפאר א ביבליש ווארט, עס בעלאנגט צום הימלישען ווערטערבוך וועלכעס ענטהאלט טיעפע און געטליכע מיינונגען און סודות.

אויף אלע אידישע טיהרען

פונקט אזוי ווי אין ערשטען קאפיטעל פון תנ"ך, געפינען מיר אויך דעם סימבאל אין אנדערע

קומט צו אונזערע פערזאמלונגען

יעדען פרייטאג אבענד 8 אוהר

יעדען זאנטאג אבענד 8 אוהר

בית שר שלום: טרופ און וואלטאן סט.

פלעצער פון דער הייליגער שריפט, און איבעראל וואו עס קומט פאר, פארנעמט עס אן ארט פון גרויס כבוד. און אויך איבעראל וואו אימער עס ערשיינט שטראהלט פון איהם ארוים "רחמנות", "ליעבע" און "רעטונג" פאר אלע וואס זיינען אין נויט.

נאך מעהר. ווייל גאט האט אידען אזוי שטארק ליעב געהאט, האט ער זיי גענאמען ביי די הענד, ווי א פאטער נעמט די הענטעלעך פון זיינע קינדער און האט זיי געלערענט דיזען סימבאל אויסצוצייכנען אין צייטען פון זייערע שעהנסטע "חגים וזמנים". אזוי לעזען מיר ביי דעם גרויסען נס פון יציאת מצרים אין שמות י"ב, 22.

דארט האט גאט געזאגט די פאלגענדע ווערטער צו ישראל: "איהר זאלט נעמען א בינטל אזוב און עס איינטינקען אין בלוט און דערמיט אנריהרען דאס אויבערליך און די צוויי זייטען פון דער טיר", לאזט אונז ליעבער לעזער אקארשט בעטראכטען דיזעם בילד. דאס בלוט האט בעדארפט זיין אויבען אויפ'ן אויבערליער און אויףביידע זייטען פון דער טיהר... זעהט דאס ניט אזוי אוים ווי ווען דער משיח אליין וואלט ארונטער געקומען פון קרייץ און זיך אנידער געשטעלט אין דער טיהר פון אידישען הויז אין דער זעלבער פאזיציע ווי ער איז געהאנגען דרויף מיט אויסגעשטרעקטע הענד! אט רא זעהען מיר דאס זעלבע בילד, דאס ארט וואו דער קאפ, פארבלוטינט פון דער קרוין פון דערנער, האט אנגעריהרט די אויבערטיהר, איז געווען איין בלוטיגער פלעק. דארט וואו זיין רעכט האנד, דורכגעבויערט מיט דעם פערזשאווערטען טשוואק, האט אנגעריהרט די רעכטע זייט פון דער טיהר, דארט איז געווען דער צווייטער בלוטיגער פלעק. און וואו זיין לינקע האנד האט אנגעריהרט די לינקע זייט פון דער טיהר — דארט איז נאך א בלוטיגער פלעק.

עס זעהט טאקע אזוי אוים אזוי ווי ווען ער אליין

Published Monthly, except bi-monthly during July and August by the American Board of Missions to the Jews, 27 Throop Ave., Brooklyn, N. Y.
Entered as Second Class Matter April 4, 1922, at the Pst Office, Brooklyn, N. Y., under the Act of March 3, 1879. Accepted for mailing at special rate of postage provided for in section 1103, act of October 3, 1917. Authorized December 30, 1937.